

- 1) KDO S KRISTEM NESHROMAŽDUJE, ROZPTYLUJE
- 2) ROZPTYLOVAT A SHROMAŽĎOVAT

Princip **Rozptýlení a Shromáždění** je v Bibli přítomný od začátku až do konce. Stal se pro mne tedy výtvarně snadno použitelným lejtmotivem pro zobrazení ústřední myšlenky Bible, kterou bych vyjádřil slovy: **VNITŘNÍ**

PROMĚNA A SPASENÍ ČLOVĚKA

Jako biblické motto jsem zvolil Kristův výrok:

Kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.

(Matouš 12,30)

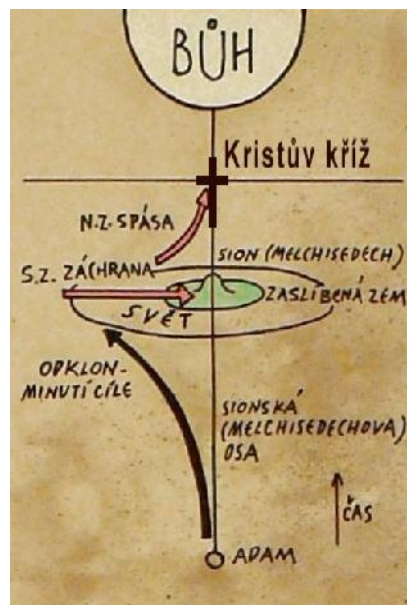
Protože rozptýl a shromažďování mají výtvarně snadno představitelné prostorové souřadnice, stal se tento výrok vůdčí myšlenkou a duchovní oporou provázející a prostupující celé toto výtvarné dílo.

Ježíš si byl vědom své výlučnosti a jedinečnosti a tímto výrokem (a ne jen tímto) se staví do centra Bible a tím i do centra veškerého duchovního dění ve vesmíru.

Pokud tedy chci v tomto experimentu zobrazit hlavní myšlenku Bible, je třeba zdůraznit, že ústřední postavou Bible je Ježíš Kristus a celá Bible (ne jen Nový Zákon, ale i Starý), poukazuje k němu.

Potom (Ježíš) začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.

(Lukáš 24,27)

Podle Bible je smyslem vesmíru něco, co je lidsky příznačné a přijatelné: **Nebeská svatební hostina**, na kterou je celé lidstvo zváno. Můj rozum se pochopitelně dlouho bránil přijmout něco tak specifického a **konkrétního**. Nebe jsem si chtěl vždy představovat mnohem abstraktněji a nehmotně. Nejvíc mne v Bibli rozčilovaly takové detaily, jako chodníky ze zlatých dlaždic apod. Pak jsem si ale uvědomil, že u Boha je vše možné, tedy i reálná realita se vším všudy i s naším tělem a osobní identitou na nějakém jiném, skrytém místě ve vesmíru, které je lidsky vzato přívětivé. Jak lépe si představit zakončení dobrého díla, než pořádnou oslavou? Tomu bude rozumět přece každý člověk na celém světě a pro každého to bude přijatelné. Nebeský Jeruzalém je tedy zcela specifickým a konkrétním městem se zlatými chodníky, domy, stromy a zahradami, ve kterých se všichni potkávají v nových, konkrétních tělech. Také Ježíš vystoupil na Nebesa ve svém (konkrétním) těle.

Aby se tak mohlo stát i s námi, potřebujeme být **shromážděni ke Kristu a proměněni**. Lidstvo má však tendenci se **rozptylovat**, každý si jde svou vlastní cestou.

Celá Bible (Starý Zákon) je obrazem neustálé Boží snahy **shromáždít** svůj lid a zároveň opakovaného odpadávání od víry, způsobující **rozptýl**.

Jeden příklad ze Starého zákona, kdy Bůh mluví ke svému (izraelskému) národu:

„Toto praví Panovník Hospodin: Shromáždím vás z pronárodů, posbírám vás ze zemí, do nichž jste byli rozptýleni, a dám vám zemi izraelskou.“

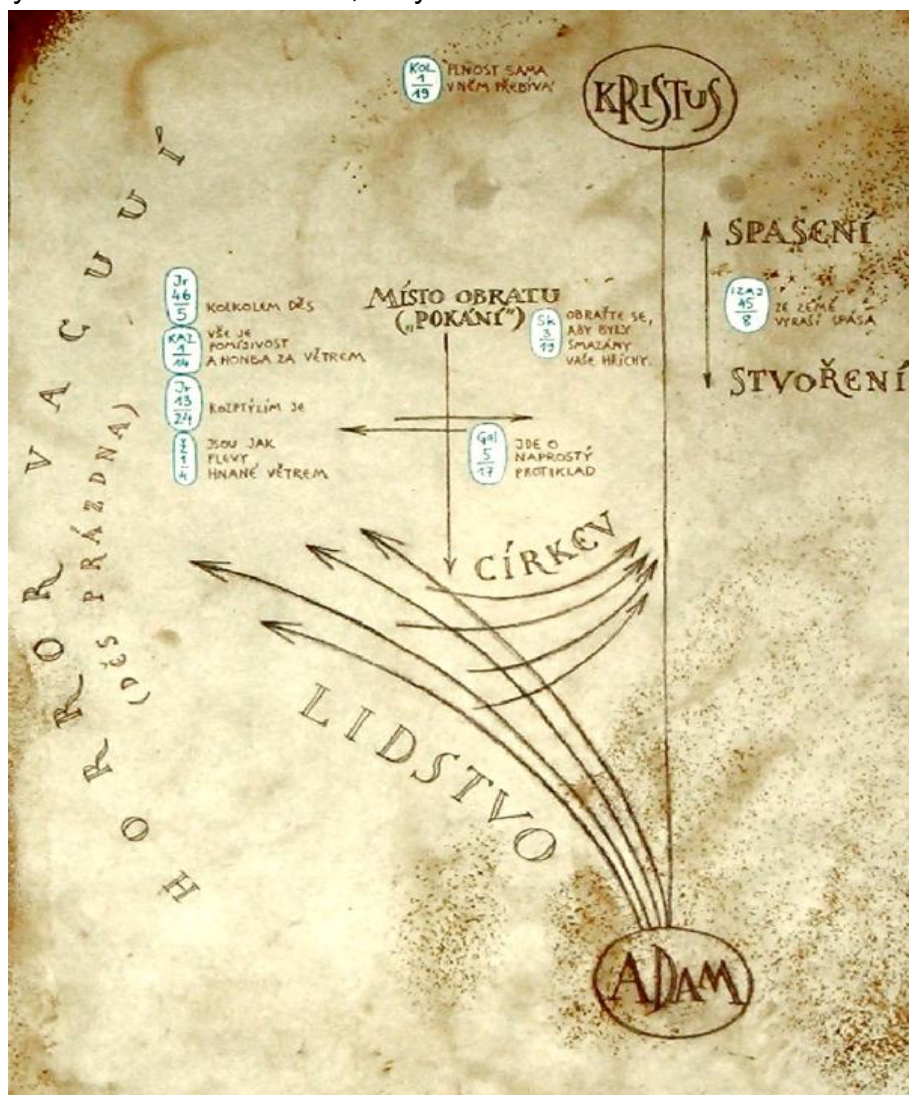
(Ezechiel 11,17)

A jeden příklad z Nového Zákona, kde se Ježíš ztotožňuje s touto snahou:

„Jeruzaléme, Jeruzaléme,... kolikrát jsem chtěl shromáždít tvé děti, tak, jako kvočna shromažďuje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste.“

(Matouš 23,37)

Podobně jako z jednoho semínka vyroste mohutný strom a nese plody se spoustou nových semen, tak ani člověk se nezačal objevovat, jako houby po dešti na různých místech země, ale také se rozmnožil z jediného člověka, za tímto účelem Bohem stvořeného, z Adama? Adam však zhřešil, byl vyhnán z ráje, tj. odpadl od trvalé Boží přítomnosti, kterou v ráji přirozeně prožíval, a tím byl „**ROZPTYLEN**“. Celé lidstvo jakoby teď musí po něm následovat jenom tu část kapky, rozstříkujícího se a rozšiřujícího se kráteru. Lidstvo se rozrůstá do stran a směřuje tak k prázdnotě vesmíru, myšleno toho duchovního, tedy ke smrti.

Dlouho jsem váhal, zdali mám použít ten nebiblický, latinský výraz: **HORROR VACUÍ**. Ani nevím, kdy a jak vznikl. Je prý znám už od středověku ve spojení s přírodou, ale myslím, že jsem se s ním setkal i ve spojení se stavem mysli některých existencialistů 20. století, kteří se promeditovali k samotné prázdnotě, až k jakémusi „zrcadlu sebezdešení“. Překládá se jako, „**děs z prázdnoty**“ a představuje něco jako nejzažší okraj myslitelného. Biblicky by tomu mohlo odpovídat Jeremiášovské „**MAGÓR MISSÁBID**“ **Kolkolem děs! (Jeremiáš 20,10 - Žalm 31,14)** (Zde ovšem vyjadřuje spíše společenské a duchovní prostředí, obklopující proroka.)

Někdy i umělci, nebo filosofové mohou mít dobrou intuici a zobrazují pravdivě krizi lidstva, nebo před ní varují, většinou však bez konkrétního východiska. Mezi ně patří i malá ukázka internetového autora spíše undergroundového ražení, písničáka pod pseudonymem, ale jeho postřeh dobře vystihuje to, co mám na mysli tím duchovním místem prázdnoty – horror vacuui, do kterého se celé lidstvo posmrtně žene.

ČEKÁNÍ NA KONEC KONCE

Naše situace je zvláštní: jako bychom se po dlouhé plavbě oceánem historie, po dobrodružné plavbě rozbouřenými vlnami času, přibližovali na dohled novému kontinentu: ke břehům Prázdnoty. Jsme jako Kolumbové soumravné doby, kteří s úžasem sledují zmenšování světa a zrychlování času; pozorujeme mizení vzdáleností a chvílemi, tak se to zdá, jako bychom dokonce byli schopni dohlédnout konce času: dohlédáme onoho konce světa, kterého se tak obávali námořníci středověku, hrozící se přepadnutí přes jeho oceánský okraj. Nad našimi hlavami poletují první vlaštovky oznamující "horror vacui", my však, místo abychom se děsili, se možná spíše těšíme. Místo k pevnině mýtického Nového věku dopluly naše lodě ke břehům Prázdnoty - kontinentu Lhostejnosti a Propastnosti - Abyssinii.

Nejvíce se k tomuto místu děsu přiblížil Ježíš na kříži. Zakoušel naprosté odloučení od Boží přízně. Obětoval se a zakoušel to místo nás, abychom my zas mohli přijít na jeho místo požehnání.

Úplným opakem tohoto místa děsu, je Boží Království, místo plné života a světla, do kterého nás zve Bůh ke svatební hostině. O Ježíši Kristu Písmo říká:

„**Plnost sama rozhodla v něm přebývat**“

(Koloským 1,19)

Snahou tohoto jednoduchého schématu na první mapě bylo, dát do vzájemných souvislostí tato dvě odlišná místa.

PRÁZDNOTU, jež je místem děsu a zobrazuje **věčnou smrt**.

A **PLNOST**, jež je místem radosti a pokoje a zobrazuje **věčný život**.

Z Bible poznáváme, že z toho není úniku, kromě tohoto už není nic, co by poskytovalo jinou možnost. **Kolkolem děs!** Proto je Biblické zdělení tak naléhavé. Je dobré proto raději zjistit, o co vlastně v Bibli jde a jak je to vlastně s tímto Kristem.

Schema dále ukazuje, že z lidstva se odděluje určitá část, která činí pokání tím, že přijímá Boží nabídku a **shromažďuje se** ke Kristu. Dnes už ne moc srozumitelný výraz **pokání** neznamena podobně znějící pikání, ani nějaké naříkavé bědování nad svými hříchy, ale jednoduše, technicky vzato, obrát o 180°. Dříve jsem šel cestou **rozptylu**, teď jsem se obrátil a jdu cestou **shromažďování**. Jak se to prakticky dělá, Bible přesně popisuje a tyto stránky se pouze snaží schematicky zjednodušit její pochopení.

